

Student B:

Bu haftanın okumalarının Annales paradigması ve EP Thompson tipi işçi tarihi ile çok ortak yönleri vardı. Gerek Dower gerek de Genovese sosyal kuvvetleri olaylardan daha fazla vurguluyorlar. İlginç olan şu ki, Genovese sosyal kuvvetleri Braudel'e benzer bir şekilde tarihi analizin temel objeleri olarak kullanırken, Dower'ınırka odaklanışı ırkla ilgili bir çalışma olmaktan çok ırkçılığın farklı tarihi bağlamlarda nasıl görüldüğünün bir çalışması. Yine de, her iki yazarın da analizlerinin vurgusu olaylar üzerinde değil de sosyal eğilimler ve gerçekler üzerinde. Geçtiğimiz haftaların okumalarında ortaya çıkan konular bu haftanın okumalarında da karşımıza çıkınca görüyoruz ki birbirine çok benzer şekilde irdelenmiş. Özellikle de Genovese'in kölelerin dinini "afyon" olarak betimlemesi bana EP Thompson'ın Methodizm hakkındaki görüşlerini hatırlattı. Ama Genovese dinin diğer rolünü de, yani bir grubun dünya görüşünü şekillendiren ve üyelerini ruhsal/düşünsel bağımsızlık yoluyla güçlendiren bir araç olarak da, eşit ağırlıkta ayrıntılandırıyor. Genovese'in köle dinine karşı görece olarak adil bakışını düşününce, Thompson'un hırçın Methodizm anlatısı diğer sağlam argümanlı analizlerinin yanında apaçık zayıf nokta olarak karşımıza çıkıyor. *Roll, Jordan, Roll*'dan verilen okuma parçalarını kışkırtıcı ve Genovese'in argümanlarını ise akla uygun/makul buldum. Genovese'in hayatı hakkındaki *Lingua Franca* makalesini okuyunca, *Roll, Jordan, Roll*'daki bariz polemik veya radikal sonuç yokluğu biraz kafamı karıştırdı. Hala emin değilim, kitap ilk çıktığı zaman radikaldi de şimdi (en azından ana hatlarıyla) kabul mü görüyor, yoksa Genovese akademik çalışmalarında politika yaparken olduğundan daha mı ölçülü? Genovese'in analizini çok etkileyici buldum ama sarsıcı bulmadım, bu yüzden bu kitabı günah keçisi yapan nedir merak ediyorum. Metodolojik olarak Genovese, oldukça geniş bir konu olan kölelerin ve köle sahiplerinin etkileşimler vasıtasıyla nasıl kendi dünyalarını 'yaptıklarını' anlatıyor, özellikle de kölelere ve onların dinine vurgu yaparak. Tezini açıklamak için uzun vadeli sosyal yapılara ve kısa vadeli kültürel konjonktürlere yaptığı vurgu iyi bir Annales geleneği örneği oluşturuyor. Bence Genovese aktüel/eş zamanlı kaynaklar ve görüşleri analiz objeleri olarak kullanmayarak ve ancak o kaynak ve görüşleri yazarların hiç düşünmedikleri bambaşka sonuçları pekiştirmek için kullanarak Annales geleneğinin etkisindeki analizlerin üstüne ekleme yaparak onları genişletti. Kafamdaki örnek de Genovese'in, köle sahiplerinin yüzyıllarca süren candan babacan duyarlılığının arkasından patlayan İç Savaş sırasında ve sonrasında kölelerinin 'ihametini' ve 'sadakatsizliğini' gördüğü zamanki sarsılışlarını anlatan mektupları kullanışı. Genovese bu sürpriz mektupları köle sahiplerinin o zamana kadar içinde oldukları hayali, kandırmaca dünyanın bitiş noktasını

anlatmak için düzgün bir şekilde kullanıyor. Bu tür bir kullanım, Thompson'ın aktuel kaynakları eş zamanlı yazarların da katılacakları biçimde (örneğin endüstri işçilerinin günlüklerini onların gerçek hayat standardını istatistiki verilerden yola çıkarak değil de işçilerin gözünden yola çıkarak kanıtlamak için) kullanımından sonraki bir basamak olarak görünüyor bana. Dower makalelerini de ilginç buldum, özellikle Dower'in 'ırk' kavramını kullanım biçiminden dolayı. Önce düşündüm ki Dower'in sergilediği yaygın önyargılar ve kültürel şovenizmler sadece kanıtlıyor ki birbirleriyle çatışan iki kültür bir Öteki tanımlamak ve ötekine karşı kendini yadsımak için sürekli aynı yakıştırmaları kullanır. Dower belirttiği her olgunun arkasında bir 'ırk' kavramının yattığını aşikar bir biçimde gösterememiş görünüyor. Ama şimdi düşünüyorum ki Dower'in analiz yöntemi aslında ırk fikrinin kafamızda nasıl işlediğinin güzel bir kanıtı. Ortaya koyduğu ayrımcılık ve önyargı örneklerinin hepsi belirli bir şeyle bağlı görünüyor, ama eğer ırk kavramı çağrılmıyorsa ne çağrılıyor belli değil. Irk, kafamızda kendimizi içten içe ve diğerleri karşısında yapılandırdığımız bir boyut gibi işliyor, şöyle ki 'ırk' kendisi başka insanların çeşitli yanlarına işaret ederken (beyaz Yahudiler ayrı bir ırkken beyaz İspanyollar Güney Amerikalı İspanyol asıllılarla karıştırılıyor) ve tanımlaması zorken, *ırkçılık* ayrımcılık yapanlar ve ayrımcılık yapılanlar tarafından açık biçimde hissediliyor. Dower'in yazılarında ırkın ırkçılık yoluyla irdelenmesi, bence, tesadüf değil. Yine 'ırk tarihi' üzerine olan bu haftanın okumalarında ırkın bu kadar az irdelenmesi beni şaşırttı. Gerek Genovese'i gerek de Dower'i özellikle ırka dair önemli noktalara temas ederken ben bulanık ve belirsiz buldum. Irk daha çok, bir yapı, eski Güney'in ve Amerika-Japonya ilişkilerinin tarihini anlamakta önemli bir rol oynayan uzun vadeli bir sosyal tabakalaşma olarak karşımıza çıkıyor görünüyor. Örneğin Dower bazı klişelerin [stereotypes] ve kültürel farklandırıcıların Amerika ve Japonya tarafından hem 80'lerin ticaret savaşlarında hem de İkinci Dünya Savaşında nasıl kullanıldığı gösteriyor. Japonların saf ırk olması (Japonların değerlendirmesi) veya maymun adam olması (Amerikalı'ların değerlendirmesi) gibi retorikler bariz olarak ırkçıymış gibi gözükse de, aslında grup kimliğinin uzun zamandır süren ve bir Öteki'ne göre olan biçiminin devamı. Amerika-Japonya ilişkileri bağlamında, ırk tarihsel bakımdan anlaması bu şekilde çok daha kolay olan bu klişeleri ortaya çıkarmak için kullanılan yapı. Genovese sık sık siyah Güneyliler ile özdeşleşen çete adaleti, takviyeli çiftçilik, aşırı/sert klişe kullanımı ve diğer savaş sonrası olguların aslında sadece İç Savaştan sonra ırkçı bir görünüm aldığını gösteriyor. Genovese'in görüşüne göre, ırk bu sosyal olgular için ancak savaş sırasında ön plana çıkarıldıktan sonra bir yapı işlevi gördü. Son olarak gerek Dower'in gerek de Genovese'in irdemelerinde, 'paternalizmin' önemli bir rol oynamış olmasını ilginç buldum. İki değişik paternalizm türünün ayırdedici özellikleri olduğu kadar

(bir tarafta ekonomik olarak dominant k le sahipleri baba figürü gibi diğer tarafta yakında ekonomik olarak aŗađı durumda olacak Amerika baba figürü gibi) ortak özellikleri de (kölelerin ve Japonların  ocuksuz, dürüst olmayan ve değersiz olduğu kliŗeleri) var, ama reel iŗleyiŗ bakımından dikkat çekecek derecede benzer görünüyorlar. Tahmin ederim ki her iki paternalizm  eŗidinin anlatımında da ırk belirgin bir biçimde rol oynamasa da, ikisinin de ırkçı doğası onları paralel olgu olarak tanımamızı sağlıyor.